

Arrest

nr. 103 262 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: **DEB Amitab**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X, 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Hij beperkt zich tot het minimaliseren van

deze vaststelling en tot de stelling dat hij gelogen heeft op instigatie van de 'smokkelaar', wat niet dienstig is. Op asielzoekers rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker doelbewust verzaakte aan bovenvermelde medewerkingsplicht.

Deze vaststelling, evenals de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende zijn verblijf aldaar tussen februari 2010 en september 2010, leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert aan dat hij niet verplicht is een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk in te dienen en dat het feit dat hij ervoor gekozen heeft om dit in België te doen, hem niet weerhouden mag worden. Echter, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. De door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde stukken kunnen overigens niet verzoekers schending van de medewerkingsplicht herstellen.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 maart 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats naar de nieuwe stukken die zij per faxpost de avond voor de terechtzitting heeft ter kennis gebracht (de krant + vertaling worden ter terechtzitting in origineel ingediend). Verzoekende partij preciseert dat zij deze stukken, met name algemene informatie over de situatie van de Hindu-gemeenschap in Bangladesh en een krant van 8 april 2013 waarin het lot van haar familie in Bangladesh wordt beschreven, niet eerder kon voorleggen vermits zij ze pas deze week heeft ontvangen.

De verwerende partij repliceert dat verzoekende partij zelf heeft toegegeven dat haar relaas verzonnen was zodat de nieuwe stukken, inzonderheid de krant, in het licht van deze verklaringen moeten worden beoordeeld. Het indienen van de krant toont enkel aan dat dit artikel werd gepubliceerd.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij de gronden in de beschikking niet weerlegt door het indienen van algemene informatie en een krant. In de mate verzoekende partij door het indienen van het krantenartikel volhardt in haar asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten als lid van de Hindu-gemeenschap in Bangladesh wijst de Raad er dienaangaande op dat verzoekende partij, bij het CGVS, geconfronteerd met allerlei tegenstrijdigheden in haar relaas, verklaart dat haar asielrelaas verzonnen is

en dat er geen rechtszaak of gevangenschap was in Bangladesh (gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat alle documenten die zij neerlegt, op uitzondering van de overlijdensakte van haar oom, vals zijn. Verzoekende partij kan derhalve in beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk volhouden dat zij een vrees voor vervolging koestert omdat er een rechtszaak tegen haar loopt en haar leven in gevaar is nu duidelijk blijkt dat zij het doelwit is van de lokale autoriteiten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, het CGVS niet kon overtuigen van het feit dat zij effectief Hindoe is. Dit is een motief in de bestreden beslissing dat gedetailleerd wordt toegelicht. In het verzoekschrift komt verzoekende partij niet verder dan de beweringen dat zij "duidelijk verklaart (heeft) dat hij lid is van de hindoe-gemeenschap." en "Deze gemeenschap (...) een bedreigde minderheid (vormt) in Nepal". Zij gaat verder over de Hindoe-gemeenschap in Nepal en het gebrek aan motivering zonder ook maar enigszins op concrete wijze de pertinente motivering dienaangaande te ontcrachten of te weerleggen.

In het licht van deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat de verwerende partij terecht stelt dat de ingediende krant enkel aantoonst dat het artikel waarnaar verzoekende partij verwijst gepubliceerd werd, niets meer en niets minder. Tot slot benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten, de krant, slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Vermits verzoekende partij niet aantoonst dat zij Hindoe is of tot de Hindoe-gemeenschap behoort in Bangladesh kunnen de nieuwe stukken betreffende algemene informatie over de Hindoes in Bangladesh niet dienstig worden aangevoerd.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS